

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.038/2012/7.szám

A Kúria a 2. számú Miskolci Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző: dr. Barna Péter ügyvéd) által képviselt felperesnek dr. Molnár Krisztián jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Hivatala (...) alperes ellen szerencsejáték ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 29. napján kelt 2.K.31.581/2010/9. számú ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt bejelentett fellebbezés alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla 2011. szeptember 14. napján kelt 3.Kf.27.129/2011/9. számú ítélete ellen a felperes által 17. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 3.Kf.27.129/2011/9. számú ítéletét - a jogorvoslatra vonatkozó jog kapcsán részben eltérő indokolással - hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 36.000 (harminchatezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes a 2008. május 9. napján kelt beadványában bejelentette az állami adóhatósághoz, hogy 2008. május 17-i kezdő időponttól „...!” elnevezéssel folyamatos jellegű ajándéksorsolást szervez. A bejelentett időpontban és helyszínen a revizorok ellenőrzése céljából megjelentek, de a sorsolás megtartására nem került sor. A felperes arról tájékoztatta a hatóságot, hogy nem érkezett érvényes pályázat, ezért az ajándéksorsolást az előre bejelentett időpontban nem tudta megtartani. Az elsőfokú hatóság a felperest - a sorsolási esemény elmulasztása miatt - 300.000 Ft bírsággal sújtotta, amit az alperesi jogelőd határozatában helybenhagyott.

A felperes 2009. december 4-én benyújtotta az állami adóhatósághoz az ajándéksorsolás végelszámolását, amelyben feltüntetett adatok szerint bejelentett és a játékosok részére át nem adott nyeremény 10.736.000 Ft volt, amellyel kapcsolatos játékadó fizetési kötelezettségének a felperes nem tett eleget.

Az alperes jogelődje a 2010. február 5. napján kelt .../2008. (... számú) határozatában kötelezte a felperest 10.736.000 Ft megfizetésére játékadó címén. Érdemi döntését a szerencsejáték szervezéséről szóló többször módosított 1991. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Szjtv.) 7/A.§ (4) bekezdésére, 11.§ (10) bekezdésére, 23.§ (1) bekezdésére, az egyes szerencsejátékok engedélyezésével, lebonyolításával és ellenőrzésével kapcsolatos feladatok végrehajtásáról szóló 32/2005.(X.21.) PM rendelet (a továbbiakban: Vhr.) 22.§ (5), (8) és (9) bekezdésére és a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 71.§ (1) bekezdésére, 72.§ (1) bekezdésére alapította. Határozatát azzal indokolta, hogy a felperes a 10.736.000 Ft játékadóra vonatkozó befizetési kötelezettségét - az erre vonatkozó felhívás ellenére - nem teljesítette.

A felperes keresetében az alperesi jogelőd határozatának hatályon kívül helyezését és az alperesi jogelőd új eljárásra kötelezését kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította azzal, hogy az ítélet ellen, a kézbesítéstől számított 15 nap alatt a Fővárosi Ítéltáblához címzett fellebbezésnek van helye.

A felperes fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Jogi álláspontja a következő volt:

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, és

érdemben jogszerű döntést hozott. Az Szjtv. szerinti jogsértést nem befolyásolják a kedvezőtlen gazdasági és piaci változások, amelyekre a felperes hivatkozott. A bejelentés köteles játék esetében az alperesnek nem volt jogszabályi lehetősége arra, hogy a nyeremény fedezete céljából biztosítékot írjon elő, és teljesítette az Szjtv. által ajándéksorsolásokra előírt ellenőrzési kötelezettségét. Nincs ügydöntő jelentősége annak sem, hogy a felperes az ajándéksorsolások lebonyolítása terén nem rendelkezett kellő gyakorlattal, és közömbös a közjogi természetű adófizetési kötelezettség szempontjából az is, hogy a felperes a tőle elvárható módon járt-e el vagy sem.

Az adózás rendéről szóló 2003.évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) kifejezetten nem nevesíti a játékadó címén való fizetési kötelezettséget, de az Art. 4.§ (4) bekezdésében nem szerepel olyan korlátozás, amely szerint a játékadó címén történő befizetéssel kapcsolatos eljárás nem tartozik az Art. hatálya alá. „Az Szjtv. 7/A.§-a szerencsejáték ügyben a Ket. szabályait kivételekkel rendeli alkalmazni. Az adóhatóság és a játékadó címén való fizetésre kötelezett fél között tehát adójogi jogviszony jön létre, olyan, az Szjtv. által szabályozott speciális közigazgatási jogviszony, amelyre elsődlegesen az Art. alkalmazandó, a Ket. szabályai szubszidiáriusak”. Az alperes külön jogszabály, az Szjtv. szerint adófizetési kötelezettség megállapításáról döntött, ezért határozatát adóügyben hozta meg, a felek között adójogi jogviszony jött létre, az ügyben a bíróságnak a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339.§ (2) bekezdés g) pontja szerint megváltoztatási jogköre volt, és az elsőfokú bíróság ítéletében jogszerű tájékoztatást adott a jogorvoslati, fellebbezési jogra vonatkozóan.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte az első és másodfokú ítéletek hatályon kívül helyezését, az első fokon eljáró bíróság utasítását új eljárásra, új határozat hozatalára. Érvelése szerint az alperesi jogelőd határozata és az ítéletek nem felelnek meg az Szjtv. 1.§ (1) bekezdésében, 10.§ (1) bekezdésében, 18.§ (1) bekezdésében, 36.§ (1) bekezdésében, Vhr. 74.§ (2) bekezdésében, a Pp. 252.§ (2) bekezdésében, 339.§ (2) bekezdés g) pontjában, 340.§ (2) bekezdésében foglaltaknak. Fenntartotta azt a keresetben és fellebbezésben is kifejtett jogi álláspontját, mely szerint az alperesi jogelődnek az ajándéksorsolás fedezetét vizsgálnia kellett volna, az alperesi jogelőd mulasztást követett el azzal, hogy nem folytatott le ellenőrzést a játék kiírását követően annak megállapítására, hogy a piaci körülmények változására tekintettel az eredetileg bejelentett feltételek mellett lebonyolítható-e vagy sem az ajándéksorsolás, rendelkezésére áll-e vagy sem a meghirdetett nyeremények kifizetéséhez szükséges fedezet. Hangsúlyozta, hogy az ajándéksorsolást tőle független okokból nem

tudta megtartani és ennek elmaradását azért nem tudta bejelenteni, mivel bízott abban, hogy a pályázati időszak utolsó napjáig érvényes pályázat fog beérkezni, ezért a sorsolás megtartható lesz. Hivatkozott arra is, hogy az alperesi jogelőd határozatát felülvizsgáló elsőfokú ítélettel szemben nem fellebbezésnek, hanem rendkívüli jogorvoslatnak lett volna helye.

Az alperes ellenkérelmében kifejtett érvelése szerint az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntésére irányadó jogszabályi rendelkezésekkel összhangban állóan utasította el a felperes keresetét, és ezt a Fővárosi Ítéltábla „mint a jogszabályoknak megfelelőt” érdemben helyesen hagyta helyben, de a jogorvoslat (a fellebbezési lehetőség) kapcsán „téves jogi következtetések és téves jogértelmezés alkalmazása” révén jutott az érdemben helyes álláspontra.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az Szjtv. 1.§ (2) bekezdése értelmében a törvény alkalmazásában szerencsejátéknak minősül a fogadás és a pénznyerő automata üzemeltetése is, és az Szjtv-t kell alkalmazni - a törvényben külön szabályozott esetekben - a játékautomatára és az ajándéksorsolásra is. Az ajándéksorsolás tehát nem minősül szerencsejátéknak, hanem az Szjtv. hatálya alá tartozó olyan játék, amely bejelentési kötelezettség teljesítése mellett szervezhető.

Az Szjtv. 23.§ (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy az ajándék sorsolás lebonyolítása során az Szjtv. 1.§ (8) bekezdését, a 11.§ (8)-(10) bekezdéseit, a 15.§ (2) bekezdését, a 16.§ (2) bekezdését és a 17-19.§ - át megfelelően alkalmazni kell azzal az eltéréssel, hogy pénznyeremény sorsolására nincs lehetőség. Ebből következően az ajándéksorsolás tekintetében csak az Szjtv. 23.§ (2) bekezdésében meghatározottakat lehet alkalmazni, tehát az állami adóhatóság - a felperes érvelésével ellentétben - jelen ügyben nem alkalmazhatta az Szjtv. 10.§ (1) bekezdését, amely az engedélyhez kötött tevékenységekre az irányadó. Az alperesi jogelőd az engedélyhez nem kötött ajándéksorsolás kapcsán a nyeremények fedezetének biztosítása céljából biztosítékot, bankgaranciát nem írhatott elő. Az Szjtv. 36.§ (1) bekezdése pedig a szerencsejátékok ellenőrzésére vonatkozik, tehát az Szjtv. 1.§ (2) bekezdése szerinti ajándéksorsolás ellenőrzése tekintetében - a felperesi érveléssel ellentétben - nem irányadó.

Az alperesi jogelőd, ahogyan azt az első és másodfokú ítélet is megállapította, eleget tett az Szjtv. 18.§ (1) bekezdése szerinti

ellenőrzési kötelezettségének, mivel éppen ennek keretében észlelte a sorsolási esemény elmulasztását, és tette meg intézkedéseit a játékadó megfizetésére vonatkozóan. Hangsúlyozza e körben a Kúria, hogy a felperes által hivatkozott Szjtv. 18.§ (1) bekezdése szerint az állami adóhatóságnak a sorsolósos játék játékrend szerinti lebonyolítását kell ellenőriznie ajándéksorsolás esetén, tehát a bejelentésben foglaltak játéktervként alkalmazandók, ez képezi a hatósági ellenőrzések alapját. Az állami adóhatóság továbbá a törvényi rendelkezések értelmében az ajándéksorsolás bejelentésében foglaltakat csak abban a körben vizsgálhatja, hogy az megfelel-e az ajándéksorsolás törvényi definíciójának, a lebonyolítás során pedig a szervező által kialakított bejelentésben foglaltak szerinti játék lefolytatását. A szervező által kialakított részvételi feltételeket a Vhr. 74.§ (2) bekezdése értelmében - a felperesi előadással ellentétben - csak a szervező módosíthatja, erre nem terjed ki a hatóság jogköre.

A Vhr. 22.§ (1) bekezdése kimondja, hogy az ajándéksorsolás lebonyolításáról végelszámolást kell készíteni, amit az állami adóhatóságnak meg kell küldeni. A Vhr. 22.§ (5) bekezdése előírja kogens (kötelezően alkalmazandó) szabályként azt is, hogy mit kell szerepeltetni a végelszámolásban, így egyebek mellett a szervezőnek az állammal szembeni befizetési kötelezettségeinek jogcímenként teljesített összegeit, továbbá a játékosok részére - a jogszabályok szerinti levonások után - átadott nyeremények összegét, vagy értékét. A Vhr. 22.§ (8) bekezdése pedig akként rendelkezik, hogy az állami adóhatóság nem hagyja jóvá a végelszámolást, ha eltérést tapasztal, és a 22.§ (9) bekezdés b) pontja értelmében kötelezheti a szervezőt arra, hogy ha nincs lehetőség pótlólagos sorsolás megtartására, akkor a nyereményekre fordítandó összeg és a tételes nyeremények céljára felhasznált összeg különbségét az Szjtv. 11.§ (8)-(10) bekezdésének megfelelően fizesse be. Az Szjtv. 11.§ (10) bekezdése értelmében a játékosok részére meghirdetett, de a (8)-(9) bekezdésekben foglaltaktól eltérően bármely okból részükre át nem adott vagy nyeremények céljára fel nem használt nyeremények értékét vagy összegét a nyereményalap felhasználására vonatkozó határidő lejártát, illetve a játék megszűnését követő hónap 20. napjáig a szervezőnek játékadó címén be kell vallania, és be kell fizetnie. Az előzőekben ismertetett jogszabályi rendelkezésekből pedig az következik, hogy a felperes köteles lett volna a játékosok számára meghirdetett, de mindegy milyen okból részükre át nem adott nyeremények értékét játékadó címén megfizetni, és a kereseti, fellebbezési és felülvizsgálati kérelemben felsorolt okok nem mentesítik a játékadó címén keletkező bevallási, befizetési kötelezettség alól.

A Pp. 339.§ (2) bekezdés g) pontja akként rendelkezik, hogy a bíróság „a közigazgatási határozatot megváltoztathatja, ha az adó,

vagy illetékkötelezettség megállapításáról, vagy külön jogszabály szerint ezzel egy tekintet alá eső más fizetési kötelezettségről és az ezekhez kapcsolódó egyéb befizetésekről rendelkezik". Az ismertetett jogszabályi rendelkezés tehát nem szűkíti le a megváltoztatási jogkört az Art. hatálya alá tartozó adóügyekben hozott adófizetési kötelezettséget megállapító döntésekre.

Az Szjtv. 7/A.§ (1) bekezdése szerint az állami adóhatóság szerencsejáték ügyben - az e törvényben meghatározott eltérésekkel - a Ket. szerint jár el azzal, hogy újrafelvételi eljárásnak, valamint fizetési kedvezmény engedélyezésének nincs helye. A bírság végrehajtására az Art. szabályai az irányadók azzal, hogy fizetési halasztásnak, részletfizetés engedélyezésének, valamint méltányosság alapján mérséklésnek, illetve elengedésnek nincs helye. Az Szjtv. 7/A.§ (2) bekezdése kizárja a fellebbezési jogorvoslatot a perrel érintett közigazgatási ügyben.

Az Szjtv. 1.§ (2) bekezdése szerint az Szjtv-t kell alkalmazni az ajándéksorsolásra is. Az Szjtv. 23.§ (2) bekezdése pedig, ahogyan az korábban ismertetésre került, az Szjtv. 11.§ (8)-(10) bekezdéseit (az át nem vett nyeremények játékadóként történő befizetésének kötelezettségét) az ajándéksorsolásra kifejezetten alkalmazni rendeli. A Vhr. 22.§ (9) bekezdés b) pontja az állami adóhatóság hatáskörébe utalja az ügyfél játékadó megfizetésére kötelezését.

Az előzőekben ismertetett jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel osztja a Kúria az alperes felülvizsgálati kérelemben kifejtett jogi álláspontját, mely szerint ajándéksorsolási ügygel összefüggésben a játékadó megfizetésre kötelező határozatra nem az Art., hanem az Szjtv. és a Vhr. szerencsejáték ügygel kapcsolatos rendelkezései az irányadók. Az Szjtv. és a Vhr. rendelkezései az Art.-hez képest kogensek, speciálisak és a Ket. helyetti alkalmazásra az Art. tekintetében eltérést nem engedő szabályozást rögzítenek. A speciális Szjtv. szerinti szabályozás az Art.-t kizárólag a bírság végrehajtása kapcsán engedi alkalmazni. Az állami adóhatóság az Szjtv. Art.-hez képest speciális szabályai értelmében szerencsejáték ügyben nem az Art. hatálya alá tartozó, és nem az Art. szabályai szerinti adóigazgatási eljárást (nem adóellenőrzést illetve hatósági eljárást) folytat, és nem állapít meg adókülönbözetet illetve adóhiányt sem. Az állami adóhatóság szerencsejáték ügyben az Szjtv., a Vhr. és a Ket. szabályai alapján hozza meg a játékadó megfizetésre kötelezés tárgyában a határozatát, tehát nem adóigazgatási eljárásban, nem másodfokú jogerős adóhatósági határozatban, hanem egyfokú eljárásban és közigazgatási határozatban kötelez játékadó fizetésre. A másodfokú bíróság, ezért tévesen állapította meg, hogy az alperesi jogelőd a perbeli esetben

Art. hatálya alá tartozó adójogi jogviszony kapcsán adóügyben folytatott le eljárást és a felek között adójogi jogviszony jött létre, amely adóhatározat meghozatalával zárult le. Ajándéksorsolás ügyben a játékadó megfizetésre kötelező határozatot az alperes, továbbá jogelődje is az Szjtv. hatálya alá tartozó közigazgatási hatósági és nem adóigazgatási eljárásban hozza illetve hozta meg, és nem adóügyben, hanem szerencsejáték ügyben dönt illetve döntött érdemben. Arra azonban helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság, hogy a szerencsejáték ügyben meghozott játékadó megállapításával kapcsolatos döntés esetén is van a bíróságnak megváltoztatási jogköre, és arra is, hogy a közigazgatási per olyan elsőfokú határozat bírósági felülvizsgálata iránt indították, amely ellen közigazgatási úton nem volt helye fellebbezésnek, ezért az elsőfokú bíróság a Pp.340.§ (2) bekezdésének megfelelően biztosított ítéletének rendelkező részében a felperes számára fellebbezési jogot.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján - a fellebbezési jog kapcsán részben eltérő indokolással - mint érdemben helyes döntést hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles a felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2013. február 14.

Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró